

- відсутність впровадження інновацій у виробництво;
- високоенергозатратні технології не забезпечили високу конкурентоспроможність виробленої продукції;
- відсутність паритету цін на сільськогосподарську продукцію.

Це призвело до того, що багато господарств були не в змозі купувати ДТ, нову сільгосптехніку, насіння, добрива, засоби захисту рослин, а це, в свою чергу, призвело до того, що більшість господарств стали збитковими або розпалися.

Зрозуміло, що радянську практику формування конкурентоспроможних агропромислових об'єднань потрібно адаптувати до нових економічних реалій. У зв'язку з цим, необхідно детальніше вивчати необхідні умови для створення агропромислових виробничих кластерів, враховуючи досвід розвинених країн, а також розробки провідних вітчизняних вчених.

Література

1. Саблук П. Т. Кластеризація як механізм підвищення конкурентоспроможності та соціальної спрямованості аграрної економіки / П. Т. Саблук, М. Ф. Кропивко // Економіка АПК. – 2010. – №1. – С. 3 – 12.

Тетяна Попадіна
аспірантка,

Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія»,
м. Харків

АСПЕКТИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Однією з головних задач подолання спаду економіки в Україні є перебудова систем управління якістю функціонування підприємств. Особливого значення ця проблема набуває тоді, коли значна частка вітчизняних підприємств є неконкурентоспроможними як на вітчизняному, так й на міжнародному ринках. Це зумовлюється й подорожчанням енергоносіїв, практично відсутністю науково-дослідної діяльності, низьким рівнем платоспроможності населення і т. ін.

Управління якістю функціонування підприємств полягає в удосконаленні організаційної структури управління підприємством, в оптимізації організації менеджменту і бізнес-процесів через поліпшення системи планування, обліку і контролю за основними показниками діяльності підприємства, в удосконаленні управління виробничими ресурсами і запасами, в підвищенні ефективності управління інноваційними процесами на підприємстві, поліпшенні якості продукції яка виробляється. Удосконалення організаційної структури підприємства означає насамперед необхідність встановлення оптимальної чисельності управлінського апарату, а також чисельності працівників виробничих підрозділів згідно з діючими нормативами.

В умовах глобалізації ринку проблема якості є актуальною для всіх країн, галузей, установ і організацій. Мудрість управління на всіх рівнях полягає в забезпеченні належної якості продукції, оскільки лише продукція високої якості може бути конкурентоспроможною [1].

Стан справ у сфері управління якістю для підприємств України не можна визначити як задовільний. Розвиток експортних відносин показав, що продукція вітчизняних підприємств є неконкурентоспроможною на світовому ринку саме за якістю. З огляду на це, набуває особливого значення проблема розроблення та запровадження системи загального управління якістю.

Поліпшення системи планування, обліку і контролю за основними показниками діяльності підприємства можна за допомогою широкого і всебічного впровадження інформаційних технологій, розвитку комп'ютерних мереж зв'язку, застосування сучасних програмних засобів. Насамперед це стосується системи організації фінансового менеджменту, а саме, бюджетування, управління фінансовими потоками та витратами [3].

Удосконалення управління виробничими ресурсами і запасами означає раціональне використання всіх видів матеріальних ресурсів, застосування енергозберігаючих технологій, регулювання виробничих запасів згідно з прогресивними нормами.

В ринковій економіці підприємство самостійно приймає рішення, розробляє стратегію розвитку, знаходить потрібні для їх реалізації засоби, наймає працівників, придбає обладнання та матеріали, вирішує багато структурних питань, в тому числі таких, як створення, злиття, ліквідація, розподіл, реорганізація виробничої та перебудова організаційної структури управління. Підприємства набувають рис самостійності, які характерні для умов ринкової економіки. Це вимагає значного розширення сфери управління, збільшення обсягу та ускладнення характеру робіт, що виконуються менеджерами. Також зростає відповідальність за якість та своєчасність прийняття тих чи інших рішень.

Отже, стиль управління, що поєднує професійну компетентність, діловитість і високу етику взаємовідносин між людьми, практично впливає на всі напрямки діяльності підприємства. Від нього залежить, у якій мірі враховуватимуться зовнішні чинники і зростання ефективності діяльності на підприємстві. Відтак належний стиль управління як складовий елемент сучасного менеджменту є дійовим чинником підвищення ефективності діяльності будь-якого підприємства, кожної підприємницької структури.

Однією з найбільш важливих служб управління на підприємстві є служба маркетингу, яка здійснює збір і остаточну обробку інформації і що готує проекти стратегічних рішень в планах виробництва і збуту продукції на підприємстві.

Підвищення якості функціонування маркетингових підрозділів є основою успішної господарської діяльності підприємства, забезпечить максимально можливе задоволення потреб покупців і дасть підприємству значні шанси не тільки на виживання, але і на зміцнення ринкових позицій [2].

Таким чином, ефективність управління якістю функціонування підприємством зумовлюється багатьма аспектами. Такими як стиль управління, професіоналізм персоналу, адекватність існуючої організаційної структури, рівень використання інформаційних технологій, оптимальність використання виробничих потужностей та формування запасів, ступінь впровадження інноваційних технологій, тощо.

В подальших дослідженнях планується більш детально структурувати аспекти підвищення ефективності управління якістю функціонування підприємством та запропонувати низку показників щодо оцінки кожного аспекту ефективності управління якістю функціонування підприємством.

Література

1. Проскура В. Ф. Система управління якістю на підприємстві як складник ефективної його діяльності / В. Ф. Проскура, І. В. Сімонова / Науковий вісник України НЛТУ, 2009. – № 19.6. – 98–102 с.
2. Сумаченко Н.Г. Управление экономикой переходного периода. Сборник научных трудов / НАН Украины. Ин-т экономики промышленности: Донецк, 1998. – 248 с.
3. Тарасюк Г.М. Планування діяльності підприємства: навч. посібник / Г. М. Тарасюк, Л. І. Шваб. – К. : Каравела, 2003. – 427 с.

4. Москалюк В. Є. Планування діяльності підприємства: навч. посібник. – К. : КНЕУ, 2005. – 384 с.

Петро Пуцентейло
к.е.н., доцент, докторант,
Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

ЧИННИКИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ М'ЯСНОГО СКОТАРСТВА У КОНТЕКСТІ ЧЛЕНСТВА УКРАЇНИ У СОТ

Скотарство є домінуючою галуззю АПК України. Це обумовлено тим, що ВРХ дає 98 % молока і близько 60 % яловичини – головних тваринницьких продуктів харчування населення нашої планети. Зростання виробництва якісних продуктів скотарства – проблема, котра з роками не втрачає актуальності, а усе більше набуває значення як зі зростанням населення на планеті, так і задоволення потреб людства у продуктах харчування. У зв'язку з цим розвитку і підвищенню конкурентоспроможності галузі м'ясного скотарства слід приділити велику увагу.

До найважливіших чинників підвищення конкурентоспроможності м'ясного скотарства у контексті членства України у Світовій організації торгівлі слід відзначити такі:

1. Інтенсифікація галузі м'ясного скотарства є важливим чинником підвищення конкурентоспроможності м'яса яловичини, що передбачає інтенсивне вирощування молодняку великої рогатої худоби. Інтенсифікація м'ясного скотарства повинна здійснюватися за допомогою вирішення таких питань: покращання наявних порід худоби з урахуванням їх потенціалу підвищення м'ясної продуктивності; створення нових перспективних м'ясних порід для кожної природної зони; широке використання найбільш ефективних методів розведення, зокрема міжпородного промислового і поглинального схрещування, інтенсивне вирощування і відгодівля великої рогатої худоби; зменшення затрат кормів на 1 кг приросту; покращання якості м'яса і шкірсировини; зменшення собівартості отриманої продукції.

2. Удосконалення територіального розміщення м'ясного скотарства і поглиблення зональної спеціалізації тваринництва.

На розміщення м'ясного скотарства значною мірою впливають такі фактори: зональні особливості, напрямки і рівень спеціалізації, наявність природних і культурних пасовищ; розвиток виробництва кормів і наявність додаткових джерел кормів (відходів харчової промисловості, цукрових і олійно-екстракційних заводів).

3. Підвищення якості м'яса яловичини.

Якість є одним з основних чинників підвищення конкурентоспроможності м'яса, що дозволяє встановити взаємовигідні економічні зв'язки між виробниками та переробними й торговельними підприємствами, скоригувати обсяги виробництва яловичини з попитом на ринку, а також гарантувати прибутки партнерам у ланках виробництво-переробка-збут.

4. Створення ефективної ринкової інфраструктури продажу м'яса яловичини.

Конкурентоспроможний розвиток м'ясного скотарства в Україні може відбуватися лише при наявності усіх без винятку складових аграрного ринку, ключове місце в якому належить ринковій орієнтації на споживача. Пріоритетом формування ринкової інфраструктури має стати розвиток збутових кооперативів і об'єднань, а також дрібногуртових і крупногуртових ринків і аукціонів живої худоби.

5. Створення і функціонування ефективної служби маркетингу на підприємствах м'ясного скотарства забезпечує швидке підвищення конкурентоспроможності м'яса яловичини.